

Nr 634

Av fru **Lindberg m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 161, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring, m. m.*

Kungl. Maj:ts proposition nr 161 till denna riksdag innefattar bl. a. förslag till ändring i lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring samt utkast till kungörelse angående ersättning enligt 16 och 17 §§ lagen om allmän sjukförsäkring.

Ändringsförslagen i dessa delar avser uppenbarligen att få bestämmelserna om ersättning i samband med resa till och från läkare utformade så, att de bättre än hittills överensstämmer med de aktuella behoven.

Ett uttryck för denna avsikt är förslaget till ändrad lydelse av 1947 års lag § 16, som enligt förslaget i punkt c) andra stycket säger: "Ersättning i anledning av återresa må utgivas högst för resa till den plats, varifrån resan till läkaren företogs. Om resan till läkaren anträtts från den försäkrades arbetsplats och den försäkrade företager dagliga resor mellan bostaden och arbetsplatsen, må dock ersättning i anledning av återresa utgivas för resa till den försäkrades bostad."

Det ovan citerade förslaget har enligt departementschefsytttrandet tillkommit för att en person som blir skadad eller sjuk på arbetsplatsen skall få ersättning för resa till hemmet. Tyvärr synes oss emellertid den i propositionen föreslagna formuleringen medföra en olycklig försämring i ett annat avseende, nämligen då regeln uteslutits om ersättning för resa från läkare till hemmet upp till en sträcka som är högst en mil längre än till den plats, varifrån resan till läkaren påbörjades. Särskilt för befolkningen på glesorter kan detta innebära en icke obetydlig försämring. Resa från en glesort till närmaste tätort är ofta nödvändig redan för högst vardagliga ändamål. Om en person under en sådan resa i tätorten blir sjuk eller råkar ut för en olycka, får den sjuke eller skadade enligt den föreslagna lydelsen av § 16 punkt c) ersättning för återresa endast till den plats, där olyckan inträffade eller sjukdomen utbröt. Det förefaller oss rimligare att vederbörande i ett sådant fall medges ersättning för resa till sitt hem under förutsättning att detta inte ligger längre än en mil från den plats varifrån resan till läkare påbörjades.

I § 7 i utkastet till kungörelse angående ersättning enligt 16 och 17 §§ lagen om allmän sjukförsäkring behandlas ersättning för försäkrads utgift för övernattnings, när försäkrad vid besök hos läkare måste övernattna på främmande ort, därför att återresa med fortskaffningsmedel i reguljär

trafik inte kunat avslutas före kl. 24 den dag återresan anträdde. Logi-ersättningen skall utgå med högst 15 kronor för natt. Har övernattning ej skett, utan vederbörande i stället utnyttjat annat färdmedel än det ovan sagda och skall, säger utkastet, "kostnadsjämförelse göras för bestämmande av det billigaste, vanligen förekommande färd sätt, som med hänsyn till den sjukes tillstånd kunnat användas, skall kostnaden för övernattning beräknas utgöra 15 kronor för natt".

För icke få platser i vårt land finnes det reguljära trafikförbindelser endast en gång per dag, i vissa fall ännu mera sällan. Om en sjuk person på grund av lång väntetid hos läkare inte hinner resa tillbaka till sin hemort med dagens sista reguljära trafikförbindelse, kan det bli fråga om övernattning inte endast en natt utan flera nätter. Vederbörande kan då välja att i stället utnyttja annat trafikmedel, exempelvis taxibil, och då få ersättning efter en kostnadsjämförelse enligt en övernattningskostnad av 15 kronor för natt. Färdsträckan kan emellertid vara så lång att kostnaden för resa med taxibil blir högre än den ersättning som kan utgå enligt reglerna i kungörelseutkastets § 7. En tidigare återresa än den som möjliggöres genom reguljär trafikförbindelse kan emellertid innebära en betydande ekonomisk fördel för både den enskilde och samhället. I sådant fall skulle det vara en avgjord fördel om bestämmelserna i kungörelseutkastets § 7 andra stycket formulerades så, att den sjukförsäkrade får full ersättning för återresa med annat trafikmedel än reguljär förbindelse, exempelvis taxibil, i de fall dagliga reguljära trafikförbindelser icke finns mellan läkarorten och hemorten eller arbetsplatsen och således övernattning skulle sträcka sig över mera än en natt.

I utkastet till kungörelse, § 8 andra stycket, säges: "Har försäkrad drabbats av svårare olycksfall eller blivit allvarligt sjuk på avsides belägen arbetsplats eller under därmed jämförliga förhållanden, ersättes jämväl gottgörelse till följeslagare för förlorad arbetsinkomst, dock högst tjugukronor för dag."

Vi finner detta stadgande så allmänt formulerat att det för en sjukkasse torde bli ytterst vanskligt att med säkerhet kunna tillämpa bestämmelsen i förslagets anda. För att möjliggöra så enhetlig bedömning som möjligt vore det av vikt att en större precisering av stadgandet åstadkommes.

Med hänvisning till det ovan sagda hemställer vi,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 161 måtte besluta,

att enmilsregeln beträffande återresa från läkare till hemmet måtte införas i lag om ändring i lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring § 16 punkt c) i Kungl. Maj:ts förslag;

att § 7 andra stycket i kungörelse angående ersättning

enligt 16 och 17 §§ om allmän sjukförsäkring gives sådan ordalydelse att sjukförsäkrad erhåller full ersättning för återresa från läkare med annat trafikmedel än reguljär förbindelse i de fall dagliga reguljära trafikförbindelser mellan läkarort och hemort eller arbetsplats icke finns; samt

att § 8 andra stycket i samma kungörelse utformas så, att större precisering av begreppet "avsides belägen plats" och därmed jämförliga förhållanden åstadkommes.

Stockholm den 28 oktober 1959

Marta Lindberg *Rosa Svensson* *Nils Kellgren*